

Fővárosi Ítéletábra,
mint másodfokú közösség védjegybíróság
8.Pf...../2015/6.

A Fővárosi Ítéletábra a Sár és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 3 II. emelet, ügyintéző: Hennelné dr. Komor Ildikó ügyvéd) által képviselt Z... S... Kft. (...) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű és a III.rendű felperes neve (...) III. rendű felpereseknek a Bérczes Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Bérczes László ügyvéd) képviselt alperes neve (...) alperes ellen megállapítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. szeptember 30. napján kelt, 3.P..../2014/19. számú ítélete ellen a II. és III. rendű felperesek 21. sorszám és az I. rendű felperes 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezéseiről folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket egyetemlegesen, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 300.000 (Háromszázezer) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Köteles a II. és III. rendű felperes külön-külön 12.000 (Tizenkétezer) forint hiányzó fellebbezési illetéket az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú közösségi védjegybíróságként eljáró Fővárosi Törvényszék ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felpereseket, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 300.000 forint perköltséget, végül akként rendelkezett, hogy a II. és III. rendű felperes köteles az iratokon leletezés terhe mellett leróni külön-külön 36.000 forint illetéket.

A tényállás szerint az alperes a jogosultja a ... lajstromszámú „ZARA” közösségi szövédjegynek, amelyre vonatkozóan az alperes és az I. rendű felperes között védjegybitorlási per volt folyamatban. A perben az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatva a Fővárosi Ítéletábra - a Kúria által 2012. szeptember 12. napján kelt, Pfv.IV..../2012/9. számú ítéletével hatályában fenntartott - 8.Pf..../2011/5. számú ítéletével megállapította, az I. rendű felperes azzal, hogy 2010 júniusától a B... 42-44. szám alatt található szállodája nevében, továbbá a szállásadással, vendéglátással kapcsolatos szolgáltatása felajánlása, nyújtása és reklámozása során használja a „ZARA” megjelölést, valamint egy olyan ábrával kombinált megjelölést, amely a „Z”, „r”, „A” betűkből és az első két betű között velük azonos méretben egy hegyére állított, négyzet alakú, arab motívumra emlékeztető grafikai elemből áll, bitorolja az alperes ... lajstromszámú „ZARA” közösségi szövédjegyét.

Az I. rendű felperes a Kúria ítéletét követően a korábbi megjelölést az ítélet teljesítése érdekében megváltoztatta és 2012 őszétől úgy használja a megjelölést, hogy a „Z” és „r” mássalhangzók között náluk lényegesen nagyobb méretű, hegyére állított, négyzet alakú, arab motívumra emlékeztető grafikai elemet alkalmaz.

A II. rendű felperes erre a megváltoztatott, fekete-fehér-szürke színekkel kialakított ábrás megjelölésre 2011. március 9-én közösségi védjegybejelentést tett, ez az eljárás, amiben az alperes felszólalással élt, ... szám alatt van folyamatban.

A III. rendű alperes üzemeltetési szerződés alapján működteti a D... utcai C... H... B... szállodát és ennek során alkalmazza a fentiekben körülírt, új megjelölést.

Az I. és III. rendű felperes a II. rendű felperessel licencszerződést kötött a védjegybejelentés szerinti megjelölés használatára.

Az alperes kérelmére a Fővárosi Törvényszék 0100-1.Vh..../2012/2. számú végzésével 2012. május 2. napján elrendelte a másodfokú ítélet szövegezése szerinti meghatározott cselekmény végrehajtását.

Az I. rendű felperes teljesítésre hivatkozva megkereste az illetékes végrehajtót a végrehajtás megszüntetése érdekében. Dr. M... G... végrehajtó felhívására 2014. április 8. napján az alperes úgy nyilatkozott, hogy a végrehajtás megszüntetéséhez nem járul hozzá, mert a bírósági döntést nem tekinti teljesítettnek. A végrehajtó a Budapesti XVIII. és XIX. kerületi Bírósághoz fordult a végrehajtás további jogi lépéseinek meghatározása céljából, majd 2014. április 18-án tájékoztatta az I. rendű felperest az alperes nyilatkozatáról, amit április 30. napján meg is küldött neki.

Az I. rendű felperes a tájékoztatás nyomán, 2014. május 30-án pert indított a végrehajtás megszüntetése iránt a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság előtt a teljesítésére hivatkozva és kérte a végrehajtás felfüggesztését. A bíróság 2.P.XIX..../2014/2-I. számú végzésével a felfüggesztés iránti kérelmet elutasította, majd ugyanaznap kelt 0105.-1.Vh..../2014/2. számú végzésével az I. rendű felperest 2.474.639.060.000 forint összegű pénzbírság megfizetésére kötelezte, ezután 13. sorszámu, 2014. július 11. napján meghozott ítéletével a végrehajtás megszüntetése iránti keresetet elutasította.

Az I. rendű felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 2014. november 27. napján kelt, 42.Pf..../2014/5. számú végzésével a pénzbírságot kiszabó végzést hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

A Fővárosi Törvényszék másik tanácsa 47.Pf.../2014/9. számú jegyzőkönyvi végzéssel a végrehajtás megszüntetése iránti per tárgyalását felfüggesztette a jelen per jogerős befejezéséig, egyben tájékoztatta a feleket a végrehajtás felfüggesztéséről.

Időközben Magyarország Kormánya 288/2014. (XI. 20.) számú rendeletével az I. rendű felperest stratégiailag kiemelt jelentőségű gazdasági szervezetnek minősítette és felszámolóként részére a Nemzeti Nonprofit Reorganizációs Kft-ét jelölte ki. A Fővárosi Törvényszék Elnöke 2015. január 22-én a Magyar Állam nevében hitelezői igényt jelentett be az I. rendű felperes ellen folyó felszámolási eljárásban a végrehajtási eljárásban kiszabott pénzbírság összegére, ami ellen M... A... R..., az I. rendű felperes tulajdonosa kifogást terjesztett elő.

Az I. rendű felperes 2014. október 21. napján nyújtotta be a jelen pert megindító keresetlevelét, amiben annak megállapítását kérte, hogy az általa használt, megváltoztatott megjelölés, amely a „Z”, „r”, „A” betűkből és a mássalhangzók között a betűk méreténél jóval nagyobb, hegyére állított, négyzet alakú, arab motívumra emlékeztető grafikai elemből áll, nem ütközik az alperes „ZARA” közösségi szóvédjegyével. A II. rendű felperes a megállapítást azonos tartalommal a közösségi védjegybejelentése, a III. rendű felperes pedig az általa jelenleg használt megjelölés tekintetében kérte. A felperesek a bíróság joghatóságát az Európai Unió Tanácsának a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló 44/2001/EK rendelete (2000. december 22.) 5. cikk 3. pontja alapján arra alapították, hogy a

káresemény Magyarországon következett be. A kereset jogalapját a Pp. 123. §-ában jelölték meg, arra hivatkozva, hogy a megállapítási kereset jogaiknak az alperessel szemben való megóvása érdekében szükséges és teljesítést nem követelhetnek.

Az alperes a bíróság joghatóságát vitatva elsősorban a per megszüntetését indítványozta, másodsorban a kereset elutasítását kérte arra tekintettel, hogy nem állnak fenn a megállapítási kereset törvényben meghatározott feltételei. Emellett a megváltoztatott megjelölés és a védjegy összetéveszthetőségét állítva érdemben is kérdésessé tette a keresetet.

Az elsőfokú bíróság nem látott okot a per megszüntetésére. Álláspontja szerint, mivel a kereset nem jogellenes károkozással, az ezzel egy tekintet alá eső cselekménnyel vagy ilyen cselekményből fakadó igénnyel kapcsolatos, ezért a joghatóság a 44/2001/EK rendelet 5. cikk 3. pontja alapján kizárt. A kereset annak megállapítására irányul, hogy a megváltoztatott megjelölés nem sérti az alperesnek a Tanács 207/2009/EK rendeletében (Kvr.) szabályozott közösségi védjegyét. Felperesek kérelme a Kvr. 96. cikk b) pontjában írt nemleges megállapításra irányuló keresetnek minősül, amit a 94. cikk (2) bekezdés a) pontja kivesz a 44/2001/EK rendelet 5. cikk 3. pontja alól, a bíróság joghatósága ezért sem alapulhat az utóbbi rendelkezésen. Noha a magyar védjegy törvény nem nevesíti a nemleges megállapítás iránti pert, az elsőfokú bíróság úgy értékelte, hogy a Pp. 123. §-ában írt feltételek teljesülése esetén előterjeszthető ilyen kereset, ugyanis ez a megállapítás iránti kereset speciális esete, függetlenül attól, hogy tárgya az alperes védjegyjogával szembeni igény, és így teljesül a Kvr. 96. cikk b) pontjában írt feltétel. Mivel az eljárás annak a tagállamnak a területén is megindítható, ahol a bitorlást megvalósították, a magyar bíróságnak, mint közösségi védjegy bíróságnak van joghatósága az ügyben.

A Pp. 123. §-ában meghatározott feltételeket azonban az elsőfokú bíróság nem találta fennállónak egyik felperes esetében sem, ezért a kereseteket elutasította.

Az elsőfokú bíróság osztotta azt az alperesi érvelést, hogy a megállapítási perek megengedhetőségének előfeltétele, hogy a felek között valamilyen jogviszony legyen kimutatható, mert ennek alapján merülhet fel olyan jog, aminek megóvása egyáltalában szóba jöhet. Kifejtette, hogy az I. rendű felperes és az alperes között egy végrehajtási jogviszony áll fenn, aminek megítélése a Pp. és a Vht. vonatkozó rendelkezései szerint az arra hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatóságra és bíróságra tartozik. Annak kérdése, hogy az I. rendű felperes eleget tett-e a bitorlási perben hozott jogerős ítéletnek, azaz abbahagyta-e a jogsértő megjelölés használatát, elsősorban a végrehajtási nemperes eljárásban vagy a végrehajtás megszüntetése iránti perben tisztázható. Utóbbit az I. rendű felperes megindította, ebben lehetővé válik a teljesítés megfelelőségének a megítélése.

Önmagában az, hogy a végrehajtási ügyekben az elsőfokú bíróság az adósra kedvezőtlen döntést hozott, nem biztosít jogi lehetőséget arra, hogy jogainak megvédésével más bíróság előtt próbálkozzon. Az I. rendű felperesnek kizárólag a Pp. 366. § (1) bekezdése szerinti polgári peres eljárásban van módja a végrehajtással összefüggő jogainak az alperessel szembeni megóvására, erre a jelen per nem szolgálhat alapul.

Rámutatott továbbá, hogy a jelen kereset a felek közt egy bitorlási jogviszony hiányát állítja, ami független a felek végrehajtási jogviszonyától. Annak elbírálása, hogy a jogerős döntés teljesítése megtörtént-e, a Pp. 367. §-a szerint hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságra tartozik, a jelen nemleges megállapítás iránti per nem érinti annak a pernek a kimenetelét, de még előkérdéséül sem szolgál.

A II. és III. rendű felperesek tekintetében az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy ők nem ügyfelek a végrehajtási ügyben és perben, így nem mutatható ki olyan jogviszonyuk, ami tekintetében az

alperessel szembeni megóvás igénye egyáltalán felmerülhetne. Noha a per kimenetele közvetlenül érintené a II-III. rendű felperesek jogait, hiszen a tárgyi megjelölés lényegében azonos a II. rendű felperes közösségi védjegybejelentésével, amit a vele kötött megállapodás alapján korábban az I. rendű, jelenleg a III. rendű felperes használ, ám e kényszerű pertársaság nem jelenti azt, hogy a megállapítási kereset megengedhetősége tekintetében is ugyanazok a jogok és érdekek volnának értékelendők, mint az I. rendű felperes esetében.

Az ítélet ellen a felperesek éltek fellebbezéssel.

Az I. rendű felperes az ítélet megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy a „Z, r, A” betűkből, és az első két betű között a méretüket jelentősen meghaladó, hegyére állított, négyzet alakú, arab motívumra emlékeztető grafikai elemből álló megjelölés 2012. november 1-től nem bitorolja az alperes perbeli közösségi szövédjegyét.

Kiemelte, hogy a megállapítási perben azt kell vizsgálni, hogy van-e a felperesnek védendő jogi érdeke. Az I. rendű felperes annak kimondását kéri, hogy 2012 ősze óta jogszerűen használja az új megjelölést, erre csak a jelen per keretei között van módja. A kereset előterjesztésére az alperes visszaélésszerű magatartása miatt kényszerült, mivel a használatot változatlanul jogsértőnek állítja és nem járul hozzá a végrehajtás megszüntetéséhez, holott tisztában van vele, hogy a végrehajtási per bírósága érdemben nem foglalhat állást az új megjelölés és az érintett védjegy összetéveszthetőségében, ami legfeljebb egy új bitorlási pernek lehet a tárgya. Emellett eljárásával az alperes az I. rendű felperest vagyonek Kobzással felérő pénzbírsággal fenyegető helyzetbe hozta. Kifejtette, hogy a végrehajtási bíróság dönthet ugyan a teljesítés felől, de az új megjelölés tekintetében a felek közötti jogviszony tisztázása a jelen bírósági eljárásra tartozik. Álláspontja szerint a perelőzmények önmagukban megalapozzák jogmegóvási igényét, hiszen jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy háborítatlanul alkalmazza saját megjelölését, teljesítést pedig a jogviszony természeténél fogva nem követelhet, vagyis adott a Pp. 123. §-a szerinti mindkét feltétel.

Hivatkozott az ügygel nagyfokú hasonlóságot mutató nemleges megállapítást tárgyaló perre, amiben a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf..../2011/4. számon hozott döntést. Állította, hogy csakis a számára kedvező ítélettel háríthatja el magatartása jogellenességét, és az sem lehet vitás, hogy a perben hozandó döntés előkérdése a felfüggesztett végrehajtási ügynek. Részletesen összevetette a régi és új megjelöléseit, utalt rá, hogy a különbségeket a felsőbb bíróságok egyöntetűen jelentősnek találták. Nyomatékosan hangsúlyozta, hogy az új megjelölés nem volt a védjegybitorlási per tárgya, erre vonatkozóan az alperes nem indított pert és a használatot egészen a végrehajtónak 2014 tavaszán írt leveléig nem is kifogásolta. Ezután a fellebbezésben kitért az új megjelölés, illetve a védjegy közötti vizuális, fonetikai és konceptuális eltérésekre, amelyek figyelembe véve az A... Kft. 2014. novemberi közvélemény-kutatási eredményeit is világossá teszik egyértelmű elkülöníthetőségüket.

A II. és III. rendű felperesek fellebbezése elsődlegesen a határozat hatályon kívül helyezésére, másodlagosan az ítélet megváltoztatására és a keresetüknek megfelelő döntésre irányult.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság azzal, hogy a keresetet érdemi vizsgálat nélkül elutasította, lényeges eljárásjogi szabálysértést követett el, ugyanis a Kvr. 96. cikke, továbbá a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 95. § (15) bekezdése értelmében a Fővárosi Törvényszék az ügyben kizárólagos hatáskörrel és illetékességgel rendelkezik, így egyedül jogosult ítéletet hozni. Megjegyezték, hogy egyébként az alperesi védjegy jelenleg is törlés alatt áll. A felperesek jogvédelme amiatt indokolt, mert a végrehajtás megszüntetése iránti perben eljáró elsőfokú bíróság hatáskörét messze túllépve a perbeli megjelölés védjegyjogi mérlegelésébe kezdett, anélkül hogy erre kellő szakértelemmel rendelkezne. A végrehajtás szempontjából kizárólag az bír relevanciával, hogy az I. rendű felperes továbbra is használja-e a jogerős ítéletben megtiltott

megjelöléseket vagy sem. A felperesek nemleges megállapítási keresete ezért arra irányul, hogy a bíróság foglaljon állást az új megjelölés használatának jogszerűsége kérdésében, ebben pedig csak a közösségi védjegy bíróság hozhat döntést. A II. és III. rendű felpereseknek, akik a végrehajtási ügyekben nem vesznek részt, az alperes visszaélés szerű joggyakorlása miatt folyamatosan fenyegető helyzetben a jogérvényesítésre lehetőségük és szükségük van. Ezt az értelmezést támasztják alá a Fővárosi Törvényszék végrehajtási ügyekben döntő 42. és 47. Pf. tanácsai, amelyek a nemleges megállapítási ügy mikénti befejeződését előkérdésnek tekintették és az előttük folyó ügyeket erre a perre felfüggesztették. A kényszerű pertársaság körében nyomatékka l hivatkoztak a Pp. 51. § a) pontjának második fordulatára, ami az együttes perlést akkor is megengedi, ha a perben hozott döntés a pertársakra a perben való részvétel nélkül is kiterjedne, a II. és III. rendű felperesek esetében pedig a licencia szerződés miatt ez a feltétel megvalósul. E körben hivatkoztak Legfelsőbb Bírósági döntésekre, illetve a PK 10. számú állásfoglalásra.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a joghatóság kizártsága, illetve hiánya okán elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan az ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott rá, hogy a Kvr. 97. cikkének (5) bekezdése kifejezetten kiveszi a 96. cikk b) pontjában foglalt nemleges megállapítási pereket a bitorlás helye szerinti tagállam bírósága előtt is megindítható perek köréből. Mivel magyar bíróságnak a perben nincs joghatósága, ezért akár a Pp. 157. § a) pontja, akár 157/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján a per megszüntetésének van helye. Emellett az elsőfokú eljárásban már kifejtetteket megismételve reagált a fellebbezésekben felhozott érvekre, amelyek álláspontja szerint nem eredményezhetik a keresetet elutasító döntés megváltoztatását.

A felperesek az alperes ellenkérelmére tett észrevételükben kifejtették, hogy a Kvr. 96. cikk b) pontja nem a nemleges megállapítás iránti eljárást, mint jogintézményt alapítja, mindössze annyit mond, hogy amennyiben a nemzeti jog arról rendelkezik, akkor az ilyen jellegű védjegy eljárások is a védjegy bíróságok hatáskörébe tartoznak. Rámutattak, hogy a Vt. más iparjogvédelmi területektől eltérően nem ismeri a nemleges megállapítás jogintézményét, ekként a jogkereső fél legfeljebb a Pp. megállapítási perre vonatkozó szabályai szerint kereshet jogvédelmet. Nyomatékosították, hogy az alperes érdekeitől függően értelmezi nemleges megállapítási eljárásnak, illetve folyamatos bitorlási pernek a jelen ügyet. A joghatóság szempontjából nem véletlenül hangsúlyozza a nemleges megállapítási per kritériumait, ugyanis a spanyol védjegy törvény sem ismeri a nemleges megállapítás intézményét, ekként az alperes a jogérvényesítés lehetőségétől egészében megfosztaná a felpereseket. A felperesek álláspontja szerint a jelen ügy kizárólag a Pp. 123. §-a szerinti megállapítási perként értelmezhető, aminek elbírálására a magyar bíróságok joghatósága alá tartozik.

A felperesek fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését kis részben eltérő indokok mellett hagyta helyben az alábbiak szerint.

A másodfokú bíróságnak - az alperes fenntartott joghatósági kifogására tekintettel - elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a más európai uniós tagállamban székhellyel rendelkező alperessel szemben az adott jogvita eldöntésére fennáll-e a magyar bíróságok joghatósága.

A felperesek az elsőfokú eljárásban arra hivatkoztak, hogy a 44/2001/EK rendelet 5. cikk 3. pontja szerint az alperes a székhelyétől eltérő tagállamban is perelhető, mert a felpereseket közvetlen káreseménnyel fenyegeti az alperes visszaélés szerű magatartása. Mivel a keresettel érintett

jogviszony alapja egy közösségi védjegy, amire a Kvr. szabályai vonatkoznak elsődlegesen, ezért az elsőfokú bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy a Kvr. 94. cikk (2) bekezdése értelmében a 44/2001/EK rendelet 5. cikk 3. pontja nem alkalmazható. Álláspontja az volt, miszerint a per annak a megállapítására irányul, hogy a felperesi megjelölés használata nem ütközik az alperes közösségi védjegyébe és bár a magyar Vt. nem nevesíti a nemleges megállapítási pert, de a Pp. 123. §-a alapján lehetőség van ilyen igény előterjesztésére, így ez beilleszthető a Kvr. 96. cikk b) pontjába, ez egy nemleges megállapításra irányuló per. Tekintettel arra, hogy az eljárás annak a tagállamnak a területén is megindítható, ahol a bitorlást - a jelen esetben a megjelöléshasználatot - megvalósították, ezért a magyar bíróság joghatósága fennáll.

Az alperes a másodfokú eljárás során arra hivatkozott, hogy a Kvr. 97. cikk (5) bekezdése, ami lehetővé teszi a bitorlás elkövetésének vagy megkísérlésének a helye szerinti bíróság előtti perlést, a nemleges megállapításra irányuló pereket kifejezetten kiveszi ebből a körből. A felperesek a joghatóság kapcsán a másodfokú eljárásban azt hangsúlyozták, hogy ez nem a Kvr. szerinti nemleges megállapítási per, mert a Vt. nem ismeri a nemleges megállapítás jogintézményét, így a Kvr. 96. cikk b) pontja nem vonatkozik rá.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a joghatóság az adott esetben fennáll. Az elsőfokú bíróság megfelelően hangsúlyozta, hogy a per közösségi védjeggyel kapcsolatos - annak ellenére, hogy a Pp. 123. §-ára alapított megállapításra irányul -, ezért a külföldi alperesre tekintettel a joghatósági szabályokat a Kvr-ben kell keresni a 94. cikk értelmében.

Bár az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a Kvr. 97. cikk (5) bekezdése kiveszi a nemleges megállapítás iránti pereket a különös joghatósági szabály alól, ez a kivétel azonban a jelen perben nem irányadó. A pert ugyanis a másodfokú bíróság - egyetértve a felperesi állásponttal - nem tekintette a Kvr. 96. cikk b) pontja szerinti nemleges megállapításra irányuló pernek, mert ezt a jogintézményt a magyar Vt. a korábbi szabályozástól eltérően már nem ismeri. Ugyanakkor a felperesek keresete kétség kívül az alperes közösségi védjegyének esetleges bitorlásával kapcsolatos, ily módon a per inkább a Kvr. 96. cikk a) pontja körébe tartozónak tekinthető, amire alkalmazható a 97. cikk (5) bekezdése, ahogy arra az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott.

Ezért a Pp. 157. § a) pontjára, illetve 157/A. § (1) bekezdés b) pontjára alapított, a per megszüntetésére irányuló alperesi kifogást a másodfokú bíróság sem találta alaposnak.

Nem volt azonban alapos a felperesek fellebbezése sem. Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az adott esetben a megállapítási kereset előterjesztetőségéhez szükséges, a Pp. 123. §-ában írt együttes feltételek egyik felperes esetében sem állnak fenn. Hiányzik ugyanis a megállapításra irányuló per két konjunktív jogszabályi előfeltétele közül az egyik, a felperesek alperessel szembeni jogvédelmének a szükségessége, és ez a kereset érdemi vizsgálat nélküli elutasítását eredményezte.

Az I. rendű felperes lényegében azért kérte a megállapítást, hogy a végrehajtás megszüntetése iránti perben kifejtett érveit alátámassza. Ez a jogvédelmi szükségletet nem alapozza meg, mint ahogy az sem, hogy a végrehajtási perben az elsőfokú bíróság számára kedvezőtlen döntést hozott, erre az elsőfokú ítélet helyesen mutatott rá. Azt a kérdést, hogy az I. rendű felperes végrehajtotta-e a jogerős ítéletben foglaltakat, a végrehajtás megszüntetése iránti perben eljáró bíróságnak kell értékelnie a teljesítés megfelelősége körében. A végrehajtási ügyekben született másodfokú végzések iránymutató tartalmából azonban kétségtelenül következik, hogy a teljesítés megfelelősége arra figyelemmel kerül majd értékelésre, hogy az I. rendű felperes a logót megváltoztatta, és nem azt az ábrás megjelölést használja, mint amitől a jogerős ítélet tiltotta.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság - ahogy arra a végrehajtási ügyekben eljáró másodfokú bíróságok szintén utaltak - az, hogy a nem vitásan megváltoztatott, új ábrás megjelölés is védjegybitorlónak, összetéveszthetőnek minősül-e, nem a teljesítés részbeni megfelelőségére, hanem egy újabb védjegyperre tartozó kérdés. Ennyiben osztható volt az I. rendű felperes érvelése. Amennyiben a módosított ábrás megjelölés és közösségi védjegye összetéveszthetőségét - amely a Kvr. 9. § (1) bekezdés b) pontja szerinti törvényi tényállási elem - sérelmezi az alperes, indíthat új védjegybitorlási pert a speciális összetételben eljáró Fővárosi Törvényszék előtt.

Ezt az esetleges pert azonban az I. rendű felperes a jelen perrel nem tudja megelőzni, mert a nemzeti védjegyjogi szabályozás erre jelenleg nem ad lehetőséget és adott esetben nincs jogmegóvási szükséghelyzet sem.

A II. és III. rendű felperések esetében pedig, akik a végrehajtási ügyekben nem vesznek részt, még a végrehajtással fenyegető helyzet sem volt megállapítható. Tekintetükben a másodfokú bíróság csupán visszautal az elsőfokú bíróság mindenben helyes indokaira annak megjegyzése mellett, hogy a bírósági gyakorlat értelmében nincs helye megállapítási keresetnek olyan tényre vagy jogra vonatkozóan, amire a fél az ellene indított perben védekezésésként hivatkozhat.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéletábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Pp. 239. §-án keresztül irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése folytán az eredménytelenül fellebbező felperések kötelesek az alperesnek megtéríteni a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviselőjében eljáró ügyvéd munkadíját tartalmazza. Az összeg megállapítása a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerint történt. A másodfokú bíróság figyelemmel a pertárgy értékére, a kifejtett ügyvédi munkára, ami az ellenkérelem elkészítéséből, benyújtásából és a tárgyaláson való megjelenésből állt 300.000 forintot talált a ténylegesen elvégzett képviselői tevékenységgel arányban állónak, ezért mérlegeléssel ennek alperes részére történő megfizetésére kötelezte a felperéseket.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a II. és III. rendű felperések a szükségesnél alacsonyabb összegű fellebbezési illetéket róttak le, ezért a hiányzó illeték részt kötelesek a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. § (1) és (3) bekezdései szerint az államnak külön felhívásra megfizetni.

Budapest, 2016. május 26.

. Lesenyey Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági ügyintéző